

ROSTRUCHAN (1) *sb m*

rostruchan, [rostuchan].

o jasne, a pochylone.

[*sg N rostuchån.*] ◊ *pl A rostruchåny.*

Sł stp: rostuchan, dostuchan, hostruchan, rostruchan, Cn: rostruchan, Linde XVII – XVIII w.: roztruchan.

Wielki, srebrny, niekiedy bogato zdobiony kielich, puchar, używany do wznoszenia toastów; carchesium, phiala, poculum Cn: Iedno w tym trzebá rády/ kiedy tám [na wesele] przydźiemy/ Co mu więc zá podárki prózë przynieśiemy: Bo tám ieft táki zwyczaj/ że káždy onemu/ Ráduiąc fie niezmiernie małżonkowi cnemu/ Iedni złoto oddáią/ drudzy rostruchany/ Drudzy ítróy świétny/ złotem ná konie vdźiany. OstrEpit A3v; [Testamentum d. Agnetis Cziolkowę. [...] Item apud eundem d. Nicolaum Glinski deposuit infrascripta: cuppam argenteam deauratam cum coopertorio; [...] item rostuchan deauratum CracArtific 1524 nr 553, 1529 nr 660].

Synonimy: czasza, kielich, kruż, kubek, kusz.

AĆ